

vreemde, triomfante stem, terwijl ze zich onwendde en de knop van het tuinhek greep, „Háát me maar.... daar win je hem toch niet mee terug.”

Na de vele lauwe en zwoele dagen, waarmee zich de nazomer had voortgesleept, was plotseling de herfst ingevallen met prikkel-scherpe kou in den neveligen ochtend en bleeken zonneschijn in de al-kortende middaguren. Dien morgen had er rijp geglinsterd aan de heesters in den tuin en de wijd-gespreide spinnenwebben schenen er van broos, wit porcelein geworden; het eerste vroolijke kachelvuurtje verdreef de vocht uit de kille kamers en Lize, haar nauwgezette zorg voor behangsel en meubels vergetend, had, terwille van het koesterend zonetje, de gordijnen in de serre hoog opgehaald.

Samen met het kind zat zij er, na den drukken vermoeienden morgen-van-de wasch en terwijl Jopie, met een groote botte naald, haar eerste ingespannen kruisjes op een stramien-lapje teekende, en door stootende ademhalinkjes en diepe, voldane zuchten toonde hoezeer het werk haar bezig hield, trok Lize loom den draad door een van Herbert's kleurige dunne sokken en voelde den zwaren angst, onder 't inspannend huiswerk een pooslang vergeten, weer opnieuw op zich neerdrücken: de angst voor het dreigende, onvermijdelijk naderende oogenblik, dat Herbert begripen en wéten zou....

Dien avond in het Park had de meedoogenlooze bevestiging van het smeulend vermoeden haar opgezweept uit de houding van lijdelijk verzet; op eenmaal joeg haar de drang tot handelen, de starre wil om zelf haar lot te keeren en niet langer machteloos slachtoffer van den toeleg dier andere te zijn; heel den slapeloozen nacht, na de lange, zwijgende tocht naar huis, waarbij Herberts zacht, pleitend praten haar méér beangst had dan ooit vroeger zijn boosheid of drift, — heel dien nacht, terwijl hij zwaar en onrustig naast haar sliep en zij aldoor, aldoor

in gepijnigde verbeelding, hem zag met Helma, samen één schim in den grauwen nevel — had ze plannen gemaakt en weer verworpen, brieven opgesteld, gesprekken uitgedacht, totdat ze den triesten nieuwen dag beginnen kon met een vast besluit, het eenige dat haar kans bood de verstikkende dreiging van zich af te keeren: ze zou naar mevrouw Royen gaan.... om door 't armzalig geheim harer vernedering te biechten, Helma's moeder te dwingen tot haar bondgenoot.

Wel had Herbert, op de slaapkamer, een gemoedlijken uitleg aan 't gebeurde van den vorigen avond pogen te geven; de schijn was tegen hem, zei hij rustig-zakelijk; Lize zou wel heel wat denken van 't elkaarmisloopen en die nachtelijke wandeling, maar wanneer ze nu eens ónbevooroordeeld en nuchter.... Doch haar star en koppig zwijgen, zóó anders dan haar vroeger al te gereede tranen en verwijten, kantelden zijn vertrouwen dat ze tòch wel weer te overreden en te verzoenen zou zijn, en toen hij ten slotte een „kom kindje” poogde en haar liefkozend naar zich toe wou trekken, duwde ze hem zóó driftig, zoo heftig van zich af dat hij, een vloek smorend, zich omwendde en een houding zocht, en de gespannen stilte niet meer brak....

Tegen elf uur — ze had zich nauwelijks kunnen bedwingen om te wachten tot de morgen zóó ver gevorderd was — belde Lize aan het huis in 't plantsoen.

De drie ramen der voorkamer-boven waren hoog opgeschoven; de witte vitrages vlagden naar buiten en een werkster bonkte het stof uit een gecapitonneerden stoel; toen de bel het huis doorgalmde rekte de dienstbode een ontevreden gezicht over de vensterbank om te zien wie er onder den drukken kamerdag durfde storen. Met heur vingers om het visitekaartje, dat ze gereed hield in den zak van 'r manteltje, en het zinnetje van „dringende noodzakelijkheid” klaar in haar hoofd stond, het vrouwtje met een beving in 'r knieën te wachten, ze voelde